

NEDSIVNINGSMILE PÅ EJENDOM

Vejdirektoratet har behandlet din klage af 7. juli 2012 på vegne af klager over Kommunens tilladelse af 25. november 2010 til boet efter x til at etablere en nedsivningsmile på ejendommen G vej 1.

Din klage er modtaget i Vejdirektoratet den 19. september 2012.

Du skriver blandt andet, at kommunen har truffet en ulovlig afgørelse, fordi tilladelsen ikke opfylder højde- og afstandskravene til vejens areal, jf. vejlovens¹ § 101, stk. 2.

Vi forstår din klage således, at klager mener, at den, som vejejer, burde være inddraget i kommunens behandling af tilladelsen.

Du har i brev af 28. november 2012 anført dine bemærkninger til vores udkast til afgørelse af 12. november 2012.

Du skriver blandt andet, at klager bør være part i kommunens tilladelse, fordi milen udgør en risiko for, at vejen bliver udsat for vand- og udskridningsproblemer.

Vores afgørelse

Klager er ikke klageberettigede i forhold til Kommunens tilladelse til at etablere en nedsivningsmile på ejendommen G vej 1.

Vi kan derfor ikke tage stilling til klagen af 7. juli 2012.

Baggrund

G vej er en privat fællevej, der ligger i byzone. Vejen bliver derfor administreret efter privatvejslovens afsnit III om private fællesveje i byer og bymæssige områder, jf. lovens § 13, stk. 1.

Klager ejer den del af G vej, der grænser op til G vej 1.

Kommunen meddelte den 25. november 2010 tilladelse til ejeren af G vej 1 til at etablere miler for nedsivning af spildevand. Tilladelsen blev meddelt med vilkår om, at supplerende terrænreguleringer på grunden skal etableres mindst 1,5 meter fra vejskel og kun efter godkendelse fra kommunen.

Kommunens afgørelse er truffet med hjemmel i privatvejslovens § 49, stk. 4, jf. vejlovens § 101, stk. 2.

Klager blev først i december 2010 orienteret om kommunens tilladelse.

Hvad kan Vejdirektoratet tage stilling til

Den nye privatvejslov

Indledningsvis kan vi oplyse, at bestemmelserne i den nye privatvejslov² ikke skal anvendes i denne sag.

¹ Lov om offentlige veje, jf. lovbekendtgørelse nr. 1048 af 3. november 2011

² Lov nr. 1537 af 21. december 2010 om private fællesveje. Loven er trådt i kraft pr. 1. januar 2012.

Det fremgår af lovens § 101, stk. 1, og § 102, stk. 3, at sager, der ved lovens ikrafttræden den 1. januar 2012 verserer i en kommune eller er indbragt som en klagesag for Vejdirektoratet skal færdigbehandles efter de hidtidige regler, dvs. efter regler i den gamle privatvejslov³.

Den gamle privatvejslov

Vi kan som klagemyndighed alene tage stilling til kommunens afgørelser truffet efter vejlovgivning⁴, her privatvejsloven, jf. denne lovs § 7, stk. 1, og vejlovens § 4, stk. 1.

Det betyder, at vi kan tage stilling til, om afgørelserne er lovlige, men ikke til kommunens skøn og vurderinger inden for lovens rammer, og dermed heller ikke til, om disse skøn og vurderinger er rimelige eller hensigtsmæssige.

Vi tager endvidere stilling til, om kommunen har overholdt almindelige forvaltningsretlige regler, herunder bestemmelser i forvaltningsloven⁵, i forbindelse med en afgørelse truffet efter vejlovgivningen, men ikke til, om kommunen har iagttaget god forvaltningsskik.

Vejlovgivningens bestemmelser om opfyldning ved vejarealet

Vejloven

Der må ikke uden vejbestyrelsens tilladelse foretages udgravning eller opfyldning nærmere vejens areal end 3 meter, og gravens eller opfyldnings skråning mod vejen må ikke være stejlere end svarende til 2 gange højdeforskellen. Dette fremgår af vejlovens § 101, stk. 2.

Privatvejsloven

Reglerne i vejlovens § 101 finder tilsvarende anvendelse på private fællesveje. Det fremgår af privatvejslovens § 49, stk. 4.

Hvem kan klage over at kommunen har givet tilladelse til opfyldning?

Om indholdet af privatvejslovens § 49, stk. 4

Spørgsmålet, om der konkret skal gives samtykke i henhold til privatvejslovens § 49, stk. 4, jf. vejlovens § 101, beror på kommunens skøn, hvorved kommunen skal - og alene kan - varetage almene, offentligretlige hensyn, først og fremmest færdselsmæssige og vejtekniske hensyn.

Bestemmelserne i privatvejslovens § 49, stk. 4, og vejlovens § 101 indebærer således, at vejmyndigheden/vejbestyrelsen erstatningsfrit kan pålægge ejeren af en tilgrænsende ejendom visse rådighedsindskrænkninger, når forholdene gør det nødvendigt. Bestemmelserne er således en udmøntning af et almindeligt gældende naboretligt princip.

Det er ikke en forudsætning for anvendelsen af ovennævnte bestemmelser, at den konkrete opfyldning har medført skader på den tilgrænsende vej, eller at det er overvejende sandsynligt, at den vil medføre disse virkninger. Vejmyndigheden vil være berettiget til at bygge sit skøn på en opfyldnings generelle egenskaber henset til de lokale forhold.

³ Lov om private fællesveje, jf. lovbekendtgørelse nr. 433 af 22. maj 2008, med senere ændringer

⁴ Vejloven, privatvejsloven, vintervedligeholdelses- og renholdelsesloven og vejbidragsloven.

⁵ Lovbekendtgørelse nr. 988 af 9. oktober 2012

Hvem er klageberettiget?

For at vi kan tage stilling til en klage, er det et krav, at den, der klager over afgørelsen, er klageberettiget. Det betyder, at vedkommende har en væsentlig, individuel og direkte interesse i sagens afgørelse og udfald.

At interessen skal være individuel betyder, at klager skal have en anderledes og mere speciel interesse i afgørelsen end f.eks. vejberettigede i almindelighed.

At interessen skal være direkte gør, at der normalt skal være et vist direkte forhold mellem klager og afgørelsen. En afledet interesse er således ikke tilstrækkelig.

Modtageren af en tilladelse vil således være klageberettiget, hvis tilladelsen ikke giver ansøgeren fuldt medhold.

Kommunen er som vejmyndighed tillagt en særlig beføjelse med privatvejslovens § 49, stk. 4, til at beskytte vejen imod foranstaltninger på naboejendommen, som kan skade vejen, dens opbygning, ledninger i vejarealet og den almindelige færdsel. Det vil sige om milen kan medføre vand- og udskridningsproblemer.

Vi forstår sagen således, at kommunen har vurderet, at den ikke mener, at vejen vil blive ustabil eller beskadiget ved en etablering af milen, idet milen har en udformning, der svarer til terrænændringer og til den øvrige vegetation i området. Anlægget vil få en skråningsvinkel, der svarer til sands normale skridningsvinkel.

Endelig har kommunen meddelt tilladelsen med vilkår om, at kommunen skal meddele tilladelse såfremt, der sker andre terrænreguleringer.

Uanset at klager ejer den del af G vej, der grænser op til G vej 1, mener vi ikke, at klager har den fornødne individuelle interesse i sagens afgørelse til at kunne anses som klageberettiget i sagen.

Vi mener heller ikke, at klager er så intensivt og direkte berørt af afgørelsen, at den har status som part i denne sag.

Vi har i den forbindelse lagt afgørende vægt på, at tilladelsen ikke berører jeres ejendom, ligesom der heller ikke er oplysninger om, at I har særlige rettigheder over den omhandlede del af ejendommen G vej 1.

Skulle klager have været partshørt

Du skriver, at klager af egen drift har rejst sagen over for kommunen, og at klager ikke har været partshørt.

Kommunen må ikke træffe afgørelse, før den har gjort den, der er part i en sag bekendt med det faktiske oplysningsgrundlag og har givet parten lejlighed til at fremkomme med en udtalelse. Det gælder dog kun, hvis parten ikke kan antages at være bekendt med, at kommunen er i besiddelse af bestemte oplysninger om sagens faktiske omstændigheder. Det er endvidere en betingelse, at disse oplysninger skal være af væsentlig betydning for sagens afgørelse og til ugunst for den pågældende part. Dette fremgår af forvaltningslovens § 19, stk. 1.

Som det fremgår af ovenstående mener vi ikke, at klager er part i kommunens tilladelse til etablering af nedsivningsmilen på ejendommen G vej 1.

Vi har som nævnt noteret os, at kommunen har varetaget hensynet til vejens stabilitet, og at den er berettiget til at bygge sit skøn på en opfyldnings generelle egenskaber henset til de lokale forhold.

På den baggrund mener vi ikke, at kommunen har været forpligtet til at inddrage klager som part og i den forbindelse foretage en partshøring af foreningen, inden kommunen traf sin afgørelse.

Om kommunen burde have orienteret klager i forbindelse med behandlingen af sagen, kan vi ikke tage stilling til. Spørgsmålet hører under begrebet god forvaltningsskik, som Folketingets Ombudsmand eventuelt kan besvare.

Konklusion

Klager er ikke klageberettigede i forhold til Kommunens tilladelse til at etabler volde/miler på ejendommen G vej 1.

Vi kan derfor ikke tage stilling til klagen af 7. juli 2012.

Vi foretager os ikke mere i sagen.

Andre klageinstanser

Du har mulighed for at indbringe sagen for Folketingets Ombudsmand.

Ombudsmanden afgør, om en klage giver tilstrækkelig anledning til undersøgelse, jf. ombudsmandslovens⁶ § 16, stk. 1.

En klage skal være indgivet inden et år efter, at forholdet er begået, jf. lovens § 13, stk. 3.

⁶ Lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand

